

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

נדרים נד-ם | פרשת מקץ | גליון מס' 153

דף נד. פ

דהא קורקבן אינו ראוי לשבוע ממנו, אלא די בזה שמניחין אותו עם דברים אחרים לפני האורחין.

הנודר מן הבשר וכו' ואין צריך לומר בשר דגים וכו' בשר דגים נמי וכו' - הנה בפסוק (במדבר יא, ד) שאלו בני: מי יאכילנו בשר וגו', ובפשטות הדברים תמוהים, שבני התחילו בטענות: מי יאכילנו בשר, ומיד עברו לדגים: זכרנו את הדגה וגו' וא"כ צ"ע על מה טענו כעת על דגים או על בשר, ובפירושי ר' חיים פלטיאל ז"ל (שם) כתב: היו שואלים בשר שטעמו כטעם דג ונתן להם הקדוש ברוך הוא בשר עוף שנברא מן הרקק עכ"ל.

אמר שמואל נון סמך עין נונא סמא לעינים - כתב הר"ן סימן היה עושה מאותיות של אלפא ביתא. וכתב הגאון האדר"ת זצ"ל בספרו "מגלת סמנים": נ"ל שקמ"ל שלא נפרש כפשוטו שדורש רמזי האותיות כהך דשבת ק"ד א' דאתו דרדקי לבי מדרשא ודרשו כיוצא בזה, ועי' רמזים נפלאים ונחמדים בראש ספר אור זרוע הגדול שזכינו לאורו בימינו, דודאי אף שגם עניני רפואה ושמירת הגוף היא מצוה, מ"מ היה יכול שמואל לרמוז יותר לעבודת השי"ת מלדרוש לבריאת הגוף, אולם אם לסימן בעלמא נקטיה שאני, שבודאי גם לזה ראוי לעשות סימנים כדי שנזכור על ידו הטוב והמועיל לרפאותינו בכדי שנהיה שלמים לעבודתו ית"ש.

ושמואל אסייא דרבי (ב"מ פה ב), איהו בדידיה אנח סימן לטובה ולברכה לשון חכמים מרפא, נדע קלורית לעין מסימני הא"ב, וקמ"ל דאין איסור לעשות סימנים בכיו"ב, וחלילה אינו שימוש מקודש לחול, כי גם שמירת הבריאות מצוה גמורה היא, וג"ז מעבודת הבורא ית' היא, כלשון הר"מ ז"ל פ"ג מדעות ה"ב וה"ג, ובאו"ח סי' רל"א ע"ש.

והנה לפי הכלל בהקדמתנו שהסימן צ"ל מובהק, לכאורה הכא אינו כן, דהא מסיק הגמ' דבסוף אוכלא הוא סמא לעינים אבל בתחלת אוכלא קשים לעינים, א"כ מאן מפים מהסימן מתי הוא טוב או לא.

ונ"ל שלפי המבואר בביצה כ"ב א', שתחלת אוכלא הוא סכנה ר"ל ולכן אפילו בשבת שרי לכוול את העין

לא עשה שליחותו שליה מעל - לכאורה צ"ע למה מעל, והלא השליח לא נתכוון להוציא בשביל עצמו אלא בשביל המשלח, וכיון שמוצד המשלח בטל שליחותו שוב אין כאן הוצאה כלל והאיך מעל. ויעוי' בראב"ד לתו"כ (ויקרא דיבורא דחובא פי"ט) שעמד בזה, ותירץ דכיון דשינה שליחותו כמאן דזבניה לנפשיה דמי ע"ש. ולכאורה צ"ע דלמה יזכה השליח בהחפץ והלא דעתו היה לקנותו בשביל המשלח ולא לעצמו. ויעוי' ב"ב קס"ט: זיל זבנה מיניה, דמשמע שצריך קנין חדש, וע"ש ברא"ש סי' כ"ו ובשו"ע (קפ"ב, ו) ובט"ז שם [וע"ע אבן האזל פ"א שלוחין ושותפין הל"ג].

ולכאורה היה אפשר לומר ע"פ שיטת רש"י בביצה (ל"ט ב) דהמגביה מציאה לחבירו באופן שלא קנה חבירו, זכה בה המגביה. ואמנם דלכאורה יש לחלק דדוקא במגביה מציאה לחבירו דהמעשה קנין נעשית עבורו [ע' היטב תוס' ב"מ י א] אמרי' דאם אינו מועיל לחבירו הזכה לעצמו, אבל בשליח שעושה בשביל חבירו לכאן לא יזכה בו, וע"ע אמרי בינה דיני פסח סי' כ.

דף נד: פ

בני מעים אוכליהון לאו בר איניש - בטור יו"ד (סי' ק"ו) הביא מרבינו יהודה שקורקבן של טריפה שנתערב בקורקבנים אחרים, אמרינן חד בתרי בטל, ולא אמרינן דהו"ל חתיכה הראוי להתכבד, דהא אמרינן הכא דאוכליהון לאו בר איניש.

ובב"ח שם הביא עוד ממרדכי (ביצה סי' תרמ"ז) על שם רבינו תם דכרכתא (- קישקע) אינה חתיכה הראוי להתכבד, כיון דהווי בני מעים, ודאכיל להו לאו בר איניש הוא. ועוד כתב שאף אותן שאוכלים אותו, אינן אוכלים אותו לבד, רק ע"י מילוי קמח ושאר דברים, ואין זה בכלל חתיכה הראוי להתכבד.

בדרישה (ק"י ג') הוכיח מהך דקורקבן, דלא בעי דאותה חתיכה הראוי להתכבד יהי' בה כדי שיהא שבע ממנה,

כשנחלה בתחלת אוכלא ל"ע, ולכך י"ל שהסימן מובן מעצמו שדרך בני אדם לומר כשהעינים יש להם תבערה ודלקת ל"ע עד שאינו יכול להביט, שפלוני אין לו עינים ח"ו, לכן כשנאמר נון סמא עינים ממילא מובן שכבר הוא קרוב להתרפא ושכבר יש לו עינים, והיינו בסוף אוכלא.

❧ דף נה. ❧

כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל, תורה ניתנה לו במתנה- הישמח ישראל בפרשת במדבר כותב, שיתבאר דבר זה על פי דברי הר"ן בנדרים (דף ל' ע"א) שכיון שהאשה מסכימה לקידושי האיש, בזה היא מבטלת דעתה ורצונה ומשוי נפשה אצל הבעל כדבר של הפקר והבעל זוכה בה ומכניסה לרשותו, כן הדבר בקבלת התורה, צריך האדם להסיר מעצמו ולסלק מרשותו כל מיני פניות וכוונות זרות ולבטל את יישותו לגמרי, הפקר כמדבר, רק אז הוא יכול להתקרב אל התורה הקדושה שתהיה לו "מתנה", שהתורה תקדש אותו וישג פנימיותה באמת לאמיתה. ע"כ.

❧ דף נה: ❧

אר"י היה טעון פשתן והזיע, ואמר קונם צמר ופשתן עולה עלי, מותר להתכסות בו ואסור לטעון- והיינו משום דאמדינן דעתי דלא נתכוין לאסור על עצמו רק לטעון שאז הוא מזיע מחמתם.

בקהלה אחת עשו תקנה שלא ישכירו ביתם לגוי, ונשאלה השאלה אם גם במשכנתא בכלל האיסור או לא, וכתב בשו"ת הרד"ך (בית כ"ח) דאף דבלשון בני אדם אין משכנתא בכלל שכירות, אבל אנן אמדינן דעתא שבוודאי התכוונו הקהל לאסור גם משכנתא, והביא ראיה ממתני דאף שאסר גם לבישה, אזלינן בתר אומד בדעת דלא אסר רק לטעון.

בשו"ת מהר"י טאיצאק (סי' נ"ט) חלק עליו, דעד כאן לא מצינו הכא דאזלינן בתר דעתו, רק לענין למיגרע משפתיו, שאף שנדר באופן כללי כל העולה עלי, מ"מ מותר להתכסות, דלא התכוין רק להעלאה, שמחמת כן הוא מזיע. אבל היכי דנדר, הא לא אמרינן דע"י אומד הדעת נוסף על דבריו, דהא סוכו"ס לא ביטא בשפתיו.

אבל הרד"ך חזר וכתב תשו' שם וחזיק את דבריו, שאף כבי האי גוונא אזלינן בתר אומד הדעת. ועיין מוש"כ בעל משנה למלך בספרו פרשת דרכים (דרך שלישי), ומבואר שם שנטה לחומרא כדעת הרד"ך.

❧ דף נו. ❧

הנודר מן הבית מותר בעליה וכו'- הנה איתא בגמ' גיטין (כ"ט ע"א): "מי שאמר לו אל תגרשה אלא בבית וגרשה בעליה גיטא נמי לא הוי". היינו, אדם שנתן לשליח גט כדי לגרש את אשתו ואמר לו אל תגרשה אלא בבית, והשליח גרשה בעליה, הגט בטל, שהרי שינה מהשליחות. וכתב שם הרש"ש זו"ל: קשה לי, דבנדרים במשנה פליגי ר"מ

וחכמים בנודר מן הבית, דלר"מ מותר בעליה, וחכמים ואומרים: דעליה בכלל בית, ולדידהו הווי ליה למימר דלא אתי אלא לאפוקי רחוב וכיו"ב, ומה נעשה לרמב"ם ולשו"ע דפסק בנדרים כחכמים, ופסקו כאן להלכה שאינה מגורשת, וכן פסקו בסי' ת"ט סעי' י' באומר לחבירו הנח עירובי בבית, והניחו בעליה אינו עירוב וצ"ע.

זאת אומרת, אם ההלכה כחכמים שעליה הרי היא בכלל בית, מדוע נאמר בשני המקומות שעליה אינה בכלל בית, האומר לחברו גרש את אשתי בבית וגרשה בעליה לא מגורשת, וכך גם האומר לחברו הנח עירובי בבית והניחו בעליה העירוב לא חל, והרי אנו פוסקים כחכמים שעליה בכלל בית ע"כ קושית הרש"ש.

❧ דף נו: ❧

הנודר מן העיר מותר בתחומה ואסור בעיבורה- כתב בשפת אמת (יו"ד סי' רי"ז סעיף כ"ט) דלכאן הא דהנודר מן העיר אסור גם להיכנס לעיבורה של העיר, הוא רק בעיר פרוי בלי חומה, דאצלה הוה עיבורה של עיר בכלל העיר, אבל בעיר שהוא מוקף חומה מסביב, אין עיבורה של עיר שהוא מחוץ להחומה בכלל העיר.

ושוב כתב, דהרי מהא דיליף לה הש"ס מפסוק דיהושע ביריחו, אף על גב דיריחו היתה סוגרת ומסוגרת ומוקפת חומה סביב, אלמא דאף בעיר שמוקף חומה אסור להיכנס לעיבורה של עיר שהוא מחוץ להחומה.

מנלן דעיבורא דמתא כמתא וכו'- הפנים מאירות (ח"ב שאלה פ"ב) נשאל ביהודים שדרים חוץ לעיר המוקפת חומה ויש להם רחוב בפני עצמם, כשכותבין גט האם מותרין לכתוב שם העיר אף שכותבים ברחוב שלהם.

והשיב הפנים מאירות בזה"ל: תשובה ברורה לזה דאם המקום אשר דרים היהודים חוץ לעיר אין לו שם בפני עצמו, והם דרים בתוך עיבורה של עיר, ואף שהרחוב היהודים אינו קרוב כ"כ להיות בתוך עיבורה של עיר מ"מ כיון שבתי נכרים סמוכין להם והם בתוך עיבורה של עיר המוקפת חומה, הוי כאילו הם בתוך עיבורם, ורשאים לכתוב ברחוב של היהודים שם העיר. וראיה דאמרינן הנודר מן העיר אסור ליכנס בעיבורה, ופריך מנ"ל דעיבורה דמתא כמתא דמי, אר"י דאמר קרא ויהי בהיות יהושע ביריחו וכו', נשמע מזה דעיבורה של עיר נקראת ע"ש העיר, וקצת פקפקו בזה והנראה לפענ"ד כתבתי. ואף דבקרקא כותבין ברחוב היהודים "קאזמר", התם יש להעיר שמחוץ לחומה שם אחר, אבל בעיר שדרים יהודים מחוץ לעיר ואין להעיר שם אחר, שפיר כותבים שם העיר אף מחוץ לעיר כיון שהוא בתוך עיבורה, עכ"ל.

❧ דף נו. ❧

אפילו גידולי גידולין אסורין- הנה בבאור ענין גידולין וגידולי הגידולין פירש"י בפסחים ל"ד זו"ל: "וכי תימא האי אסורין מלאכול בדבר שאין זרעו כלה קאמר כגון בצלים דקים שקורין ציב"ש וכששותלים אותם אחת

בכה"ג דאגלאי מילתא למפרע שלא היה כאן תרומה כלל ע"ש].

והקשה האתוון דאורייתא על עצמו מסוגין דמבואר דרק מצוה הוא דליכא כששואל על תרומתו אבל רשות מיהא איכא. וכתב דבאמת לק"מ דהא הכא ביש בחולין כדי לבטל התרומה איירי, וא"כ מו"נ אין כאן קדושת תרומה, דהא אי נימא דאסור לו להישאל מצד האיסור דמשמרת, נמצא דבטלה התרומה ברוב חולין ויפקע קדושתה ע"י ביטול.

והרי תרומה דאי בעי מיתשיל עלה - קי"ל דאסור להקדים מעשרות לתרומה ונפקא לן מקרא של מלאתך ודמעך לא תאחר.

האדר"ת הסתפק (בספר אחרית השנים) איך הדין בהפריש תרומה ומעשר כסדר ואח"כ נשאל על תרומתו, אי נימא דאגלאי מילתא למפרע שעבר בהלאו דהא חכם עוקר הנדר מעיקרו ונמצא שהפריש רק המעשרות ולא התרומה, או דלמא כיון דבשעת ההפרשה עשה כהוגן אינו עובר כלל.

וכתב דיש להוכיח מסוגין דאינו עובר למפרע, דאל"ה איך יקרא תרומה דבר שיש לו מתירין והא אסור לישאל על התרומה שלא ישל בלאו של מלאתך ודמעך לא תאחר. אלא דכתב דיש לדחות דכוונת הגמרא לישאל הן על התרומה והן על המעשרות.

בתרומה ביד כהן עסקינן דלא מצי מיתשיל עלה - כתב בספר "דרך שיחה" פ' נשא: מובא מבעל "שואל ומושיב", שלכן תרומה אפשר להישאל עליה כל זמן שלא באה ליד כהן ומשבאו לידו אין נשאלין עליה, משום שכל זמן שהם בידי טובת ההנאה היא שלו, לא כן כאשר כבר נתן אותם לכהן. ודין זה נרמז בפסוק "ואיש את קדשיו - לו יהיו", שיכול עדיין להישאל עליו, אך "איש אשר יתן לכהן" - מרגע שנתן לכהן - "לו יהיה", לכהן יהיה, ולא מהני בי שאלה.

☞ דף נט: ☞

בצל של תרומה שנטעו ורבו גידוליו על עיקרו מותר - הנה ידוע חידושו של רבינו המרדכי בחולין פרק הזרוע, אהא דאמרינן ביבמות ק"ה ע"א יבמה שרקקה דם חליצתה כשירה, לפי שא"א לדם בלי צחצוחי רוק, והקשה שם מהא דתניא בזבחים ע"ח ע"א ר"י אומר בשם ר"ג אין דם מבטל דם ואין רוק מבטל רוק, אבל משמע לכו"ע דדם מבטל רוק א"כ הכא נמי נימא הכי. ותירץ בתירוצו השני, דליכא למימר ביטול ברוב אלא בדבר שהיה ניכר בפנ"ע תחילה ואח"כ נתערב. אבל בדבר שתחילת ביאתו לעולם הוא מעורב, כגון ברוק דיבמה ליכא למימר דבטיל. ע"כ.

והנה המהרי"ט אלגזי (פ"ג דבכורות אות ל') כתב להקשות על דברי המרדכי מהא דאמרינן בפסחים כ"ה ע"א, אהא דתנן המעביר עציץ נקוב בכרם אם הוסיף מאתיים אסור, ודייקינן התם הוסיף אין, לא הוסיף לא,

אחת לבדה הן נוספות ומתחברות ששה וד' יחד והיינו גידולי גידולין אותן הנוספות עליהן שלא היו תרומה מעולם, וגידולין עצמן כגון שתילי כרוב שהולכים ומרחיבין העלין הראשונים ובדים החדשים העולין בקלח הוו גידולי גידולים".

ובתוס' שם ד"ה גידולי גידולין פליג ארש"י וכתבו וז"ל: "פירש ריב"א, דגידולים היינו גידולי ראשון מן הזרע, ואח"כ חזר ונטע אותן גידולים זהו גידולי גידולין, ומביא רא"י מירושלמי דמסיק התם אגידולי גידולין משיעשו שני גרנות דהיינו בכה"ג שנזרע ונלקט שתי פעמים. ולפ"ה הכל הוי גידול ראשון" יעווי"ש.

והמהר"י קורקוס (בפי"א מהל' תרומות הל' כ"ב) ביאר מחלוקת רש"י ותוס': "פירש"י כי גידולין נקרא כגון בצל ששתלו מה שהוסיף הבצל עצמו נקרא גידולין, ובצלים חדשים שמתוספין ומתחברים עם אותו בצל נקרא גידולי גידולין וכו', ואין כן דעת התוס', אלא גידולין נקראין כל מה שיגדל בפעם ראשונה שזרעה, וכשחזר ונטע אותם גידולים אותם גידולים העולין נקראים גידולי גידולין וכדבריהם מוכיח בירושלמי וכו', א"כ מה שהוא לדעת רש"י נקרא גידולי גידולין הכל נקרא גידולין לדעת התוס', וכן נראה שהוא דעת רבינו [הרמב"ם] שכתב הרי הגידולין השניים וכו' מדקרי להו שניים אלמא בשזרע הראשונים מיירי ופשט כל לשונו כן מוכיח דוק ותשכח". וצ"ע בשיטת רש"י האך יפרש הוכחת התוס' מהירושלמי. (ספר ארץ הבחירה על תרומות ע' שמז)

☞ דף נז: ☞

בצל שעקרו בשביעית ונטעו בשמינית וכו' גידוליו היתר וכו' או לא וכו' פשט לה מן הדא דאמר ר"ה תריתאה אמר רבי ינאי וכו' - הקשה המצפה איתן דמה שייך לפשוט מבצל של תרומה לבצל של שביעית, הרי בצל של תרומה חיוב התרומה הוי רק מדרבנן, דהוי ירק, מה שאין כן בבצל של שביעית שאיסורו דאורייתא, וא"כ נימא דרק היכא שהאיסור מדרבנן אמרינן דגידולי היתר מעלין אותו. וכן קשה מה הוכיח הש"ס דר' ינאי חולק על ר' יוחנן, הא ר' יוחנן איירי גבי ערלה דהוי איסור מדאורייתא, ודוקא שם אמרינן דאין גידולין מעלין העיקר. ומיישב דר' ינאי סבר שביעית בזמן הזה מדרבנן ולכך הוכיחה הגמ' שפיר. ואף תרומה בזמן הזה איכא למ"ד דהוי מדרבנן כי בטלה קדושת הארץ וא"כ אף ערלה איסורו מדרבנן, ולכך אתי שפיר דכל נידון הגמ' אי גידולי היתר מעלין לאיסור דרבנן.

☞ דף נט. ☞

והרי תרומה דאי בעי מיתשיל עלה ובטל וכו' - האתוון דאורייתא (כלל ט"ו) חידש דלפי מש"כ האבני מלואים [שו"ת סי"ח] דהמבטל תרומה ברוב חולין עובר על משמרת תרומתי דגם ע"י ביטול מפקיע את הקדושה מן התרומה, ה"נ אסור לישאל על התרומה [ולא אמרינן

ואיסור. אלא דהמנ"ח תמה עליהם מגמ' נדרים הנ"ל
דגידולי היתר מעלין את האיסור, עיין שם.

☞ דף ס: ☞

בר"ן ד"ה ומה שנהגו וכו' - כותב: וראיתי לרשב"א וכו'
והאי פירושא לא סגי לי, דהא באומר היום שהצריכוהו
לכשתחשך שאלה, מי לא עסקינן דקאי בשעת הנדר
קודם שעלה עמוד השחר שנאסר מתחילתו כתענית
יחיד וכו' ע"כ. היינו דהר"ן מקשה שבנדר אסרינן אף
היכא שנדר קודם עלות השחר, וא"כ גם בתענית יש
לאסור.

וכתב הב"י (יו"ד סי' רכ) לתרין, שלגבי נדר לא פלוג רבנן
בין היכא שנדר באמצע היום להיכא שנדר קודם שעלה
השחר, אבל לגבי תענית שמתחיל תמיד קודם שעלה
השחר לא ראו צורך לגזור.

הפורת יוסף בהגהותיו כאן כתב לתרין, שתענית אינו
חמור כמו נדר, [כדמצינו שאפשר לדחות התענית
ולפרוע התענית בזמן אחר], ולכן בנדר גזרו ובתענית לא
גזרו.

רשת הכוללים - 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר

כולל ערב- בין הזמנים
כולל יום שישי

לימוד סס' קינים הטסוגלת לישועות בזמן הטסוגל לישועות

בימי החנוכה אחר הדלקת הנרות בזמן המסוגל
לישועות, יעסקו ב'בית מדרש לכהנים' במס' קינים אשר
הינה מס' המסוגלת לישועות וכמש"כ בהקדמה לס' קן
מפורשת מהנה"ק מגריידיץ זצ"ל שבעת שיצטרך אדם
לישועה מאת ה' וילמד משנה קינים וכו' ויפרט מבוקשו
שיהיה נענה. ע"ש.

עלות הקדשת סדר לימוד של כל לילה מימי

החנוכה 500 ₪, חצי סדר 250 ₪, ועלות הזכרת
כל שם לתפילה (ע"פ הנוסח שכתב בס' קן מפורשת) 30 ₪.

לתרומה ולהעברת שמות: הדרך הפשוטה והקלה -
תרומה דרך מכשירי נדרים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר.²
התקשרו למס' 0504166339 והעבירו את תרומתכם.

גליון זה יוצא לאור ע"י שיעור הדף היומי בביהמ"ד אהל
תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.
ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל:
K0504166339@gmail.com

ופירש"י ז"ל, המעביר עציץ נקוב זרעים בתוכו שכבר
צמחו, הוסיף הצמח בכרם מאתיים, אחד מן המאתיים
שיש בו עכשיו, שמתחילה היה בו קצ"ט ועכשיו יש לו ר'
אסורים, לפי שאין בהיתר ראשון לבטל הכלאים ואסור,
שהכלאים אין בטלים אלא בר' של היתר לבד האיסור, לא
הוסיף מאתיים אלא פחות כ"ש מותר, דיש בו כדי לעלות
באחד ומאתיים, עכ"ל. הרי מפורש ממתני' דאם יש
בהיתר שצמח מקודם ר' מלבד האיסור שהוסיף בכרם
מותר דמתבטל באחד ור', ואם איתא דכל דבר דתחילת
ביאתו לעולם מעורב לא בטיל, א"כ הכא נמי אמאי בטיל,
כיון דתוספת זה מתחילת ביאתו לעולם ומשעה שצמח
מעורב בהיתר היה.

ובשו"ת נוב"י (מהדו"ת חיו"ד סי' נ"ה) נמי הקשה ממשנה
דכלאים על דברי המרדכי, וכתב שם ליישב עפ"י מה
שכתב בצ"ח פסחים ל"ד ע"ב דעיקר סברת המרדכי
ביבמה שרקקה דם, הוא מטעם שהמבטל לא היה ניכר
מעולם בלי האיסור, ומשו"ה אין לו חשיבות, והכל הולך
אחר המבטל, ולפי"ז א"ש במעביר עציץ נקוב בכרם
דבטיל אם לא הוסיף מאתיים, הואיל וגידולי ההיתר כבר
היה להם הויה וניכרים קודם שהעביר העציץ בכרם ויש
להם חשיבות, ושפיר מבטל גידולי האיסור אם לא
הוסיפו מאתיים, ויסוד זה דהעיקר תלוי במבטל כתבו גם
הכרו"פ סי' ק"ב והשעה"מ הל' יום טוב פ"ה ה"כ עיין שם.

וכתב הגאון רבי ברוך אויערבך זצ"ל בקובץ מוריה (שנה
כ"ג קו' א - ב ע' קז): והיוצא מדבריהם דהיכא דהמבטל
היה ניכר והמיעוט בא בתערובת, בכה"ג אמרינן ביטול
ברוב, וגבי רוק ודם דיבמה דלא בטיל היינו משום
דהמבטל היה בתערובת, ולפי"ז באופן שהאיסור שהוא
מיעוט היה ניכר בפנ"ע וההיתר שהוא רוב בא בתערובת
בכה"ג לא אמרינן ביטול כיון דלדבריהם המבטל שהוא
העיקר בא בתערובת ואינו מבטל.

ודבר זה צ"ע, דאמרינן בנדרים נ"ט ע"ב דגידולי היתר
מעלין את האיסור, גבי בצל של תרומה שנטעו ורבו
גידולו על עיקרו מותר עיין שם, והלא התם המיעוט
שהוא האיסור היה ניכר בפנ"ע ואח"כ רבו גידולי היתר,
ולדבריהם בכה"ג לא אמרינן ביטול ברוב, ואילו בגמ'
מבואר דהכל מותר.

ועיי' מנ"ח מצ' ג' שדן לשיטת הראשונים שגיד הנשה
אסור בשליל, היינו דוקא מחיים, אבל מה שגדל אחרי
שחיטת האם כיון דהוא שור שחוט בודאי לא שייך איסור
גיה"נ, ולפי"ז בשליל שנשחטה אמו ואח"כ נתגדל גיה"נ,
והגידול הוא יותר מהגיד עצמו שהיה בעת שיצא לאוויר
העולם, דהעיקר בהגידול דהיתר דהוא רוב והוי איסור
בהיתר. והוסיף שם דלשיטת האחרונים הנ"ל דאמרינן
ביטול ברוב דוקא היכא שהמבטל היה ניכר בפנ"ע, וא"כ
בכה"ג אף על גב דהמתבטל היה ניכר בפנ"ע והיינו הגיד
האסור, מ"מ כיון דהרוב המבטל בא בתערובת אינו
מבטל, וצריך להיות הדין דבגיד הוי תערובת היתר